

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. Christi in iis verbis benignitas, latronis felicitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

dem corpora in sepulchris erunt, sed anima tua pars hominis melior, cum mea erit.

§. II. Christi in iis verbis benignitas, Latronis felicitas.

Q Vamprimum in orbem venit Christus, animas ad se trahere cepit; sic utero virgineo etiamnum clausus Joannem Baptistam traxit, ita in cunabulis adhuc conditus ab Oriente Magos attraxit, ita Petrum & Andream, ita Matthæum & Zachæum, ita Nicodemum & Magdalenam ad se pertraxit, ita in ipso ex hoc orbe transitu, velut magnes, traxit latronem. Sed cur, o bone Jesu, non etiam latronem alterum ad te traxisti? nam & pollicitus es, Omnia traham ad meipsum. Alter trahi noluit, imò quò minus trahi posset, omnibus modis obstitit; cor ejus mons plumbeus, immobilis fuit; obstititissima ejus voluntas omnem salutis viam obfirmavit; perit, quia perire voluit.

At verò alter mox victas dedit manus Christo, ita è prædone præco Evangelicus evasit. E diverso Judas ex Evangelico præcone factus est prædonum, furum, latronum coryphæus; Dominum servus, Magistrum discipulus vendidit, quem coram orbe latro defendit differtissimus Christi advocatus. Hac mutatio dextra Excessi.

Facile est enim in oculis Dei subito honestare pauperem. Ita solet Deus, qui ex armentariis Prophetas, ex opilionibus Reges, è telonariis Apostolos, è piscatoribus Doctores, è latronibus Martyres & paradisi cives constituit. Non possum, quin Augustinum eximie de hoc loquentem huc sitam. Verba ejus fideliter admetiar: Pendebat in cruce Christus, inquit, pendebat & latro. In medio ille, illi à lateribus. Insultrat unus, credit alter, judicat medius ille. Ille enim qui insultrabat, hoc dixit, Si filius Dei es, libera te. Et alius ad illum: Tu non times Deum? si nos propter facta nostra merito patimur, ipse quid fecit? Et conversus ad eum, Memento, inquit, mei Domine, dum veneris in regnum tuum.

Magna fides! huic fidei quid addi possit, ignorat. Titubaverunt qui viderunt Christum mortuus suscitatum: credidit ille, quem videbat secum in ligno pendentem. Quando illi titubaverunt, tunc ille credidit. Qualem fructum Christus de arido ligno percipit? Quid enim Dominus dixerat? Amen dico tibi, Hodie mecum eris in paradiso. Tu differas, ego agnosco te. Quando hoc speraret latro? Adductus de latrocinio ad judicem, à judice ad crucem, de cruce ad paradysum. Deinde ipse attendens merita sua non dixit, Memento mei, ut liberet me hodie: sed, Cum veneris in regnum tuum, tunc memor mei esto; si mihi tormenta debentur, vel quomodo veneris in regnum tuum. Et ille: Non sic. Invasisti regnum calorum, vim fecisti, credidisti, rapuisti: Hodie mecum eris in paradiso. Non te differo. Tanta fidei hodie reddo quod debeo. Latro dicit, Memento mei Domine, cum veneris in regnum tuum. Non solum credebat resurrecturum, sed etiam regnaturum. Pendenti, rucisaco, cruento ligno hærenti: Cum veneris, inquit, in regnum tuum. Et illi, Nos sperabamus. Vbi latro invenit, ibi discipulus perdidit.

Ne latro somnum putaret liberalissimum promissum, Christus jurando fidem faciens, Amen dico tibi, ait, Hodie mecum eris in paradiso. Vià rectissimã è cruce ibis in paradysum. Hæc mira sed minimè injusta. Latere hæc sensus hominum, ait Gregorius, nec quidquam de cunctis suis cognoscitur, quia divinorum judiciorum abyssus humana mentis oculo nullatenus penetratur. Scimus quod latro de patibulo transiit ad regnum, Judas de Apostolatus gloria è lapsus in cartarum. Quis ergo discursat, in quã viã habitat lux, & tenebrarum quis locus sit, ut ducat unumquodque ad terminos suos, & intelligat semitas domus ejus?

§. III. Reliquia Christi verba (In Paradiso)

IN PARADISO. O admirandam Domini bonitatem! qui Anna, Caipha, Herodi, Pilato non respon-

dit, latroni consentienti non tantum patientissimas aures accommodavit, sed audite confessionis trientem reddidit paradysum. Quanta est, o Christe, tua liberalitas! Homo nefarius pauculis verbis sui memoriam in regno non deponendam petiit, mox ipsum regnum accepit. Quid amplius Joanni Baptista, quid Stephano Martyrum antesignano, quid Paulo Apostolorum maximo promissum? Verissime dixit Ambrosius, Vberior est gratia quam precatio. Hæc Dei est liberalitas, plura quam petas largiri solet. Abrahamus filium petiit, non tantum id impetravit, sed eum filium, è quo filius Dei natus sceretur. Jacob ut Benjamin rediret, unice postulavit; non illum solum sed & Josephum incolumem recepit. Salomon unam atque unicam desideravit sapientiam; non illam tantum, sed & opulentiam accepit. Ezechias extensorem vitam in annum unicum flagitavit, anni quindecim in augmentum vitæ concessi sunt. Tobias reducem dumtaxat filium optavit, tunc cum filio & filii conjux & argentum multo datum rediit. Quærat ille servus non sibi decem millia talentorum remitti, sed pensionis moram tantum poposcit, omnia ei nomina, totum debitum est remissum. Latronis verum erat, O si tam beatus sim ego, Domine, ut mei solum meminisse digneris in tuo regno! non hoc tantum, Mecum eris in paradiso. Non in memoriã tantum meã, sed in meo regno rex eris, regibus omnibus beator. Quam bonus Israel, Deus his qui recto sunt corde! Quam bonum servire Deo, qui minima etiam obsequia tam munificè remuneratur!

Assuerus rex munificentiam suam in Estherem explicaturus, Quid petis, ait, ut detur tibi? & pro quã re postulas? Esth. cap. 5. etiam si dimidiam partem regni mei petieris, impetrabis. Idem & Herodes Herodidi filia pollicitus, Pete à me, inquit, Marci c. 6. quod vis, quicquid petieris, dabo tibi, licet dimidium regni mei. Sed peuter dedit, nec quidem dimidium. Christum non provinciam, non regni dimidium, sed regnum dat totum, qui potens est omnia facere superabundanter quam petimus aut intelligimus. Hebræis olim promissa cap. 3. v. 20. vini, frumenti, olei abundantia, refertum penu, distenta horrea: tandem autem, tandem promittitur & conceditur paradysus. Atque hoc vel intelligentiæ rudi aptissimè. Si dixisset Christus: Deo fueris, Deum videbis; non tantas delicias, nec tam opima sibi gaudia cogitatione depinxisset latro, atque cum viridarium & paradysum audiit promitti. Verus verbum est: Ubi Rex, ibi curia; ubi Papa, ibi Roma; sic ubi Deus, ibi paradysus. Ajunt beatum Egidium divi Francisci socium ex eo tempore, quo Christus ei spectabilis adfuit, tam concisus in cælum desideris raptum, ut audito vel à pueris per plateas paradisi nomine, rerum omnium sensu destitueretur.

Vani laboris sit, pluitibus hæc disceptare, quis ille promissus fuerit paradysus. Non cælum, siquidem quadraginta post diebus in cælum Christus abiit. Non paradysus protoplastis habitatus, quem ajunt non extare amplius, quamvis Irenæus & Justinus contrarium affirmant. Non Persicus, pensilis hortus, quem vero nomine paradysum vocant. Promissit igitur, claram Dei visionem, quæ die illo cunctis in Abraham sinu collectis est concessa. Hanc paradysum nominat, Est enim gaudium mille gaudiis refertissimum. Paradysum Christus in eam usque horam numquam nominaverat, sed in extremis velut Pater abditum thesaurum filiis ostendit. Sublimis in regno, uti Bernardus loquitur, suavis in ligno.

De seipso Christus dixerat: Ego sum ostium, per me si quis introierit, salvabitur. En ostium cum quinque gradioribus feris, patentioribus plagis. Una alterave horula ad hoc ostium pervigilata peperit beatissimam in cælum æternitatem; adeo infinite bonus est Deus, homines & jumenta salvans. Glorificabit me bestia agri, ait, dracones & struthiones. Nemo miretur à Dei filiis, ab astris maturnis,

Llatroni promissa clara Dei visio.

Ll 4 nis,